in memoriam Hugo Claus
- weep for Adonis, he is dead. Shelley -

zijn laatste verschijning:
we zagen de bevende meester,
zochten vergeefs de kop
van een keizer, de jonge god
die baardige goden uit hun holen
rookte met de vlammenwerper
van zijn woord

treur om Adonis, hij is dood,
springlevend zoals alleen
de grote dansers zijn: zij
die verdwijnen achter
het kamerscherm van hun
verbeelding en ons laten
raden naar het lichaam
dat hoort bij het silhouet

waar was het sonore, de praal
en smaal van zijn idioom:
ooit dorpsidioot in Vlaanderen,
steeds seigneur in de wereld van
dure teven, pissebed en missaal
(de kunst van kathedralen?
de lucht in, zei de geus,
de seigneur boog voor een heidens
altaar, de brandende braambos
van de vrouw)

potsenmaker, heerser over schaduwbeeld
en openbaring, meester in vermomming,
speler met pietjesbak en leugen alsof hij
paus en koning bij hun pietje had

treur om Adonis, hij is dood,
hij verrijst bij elke lezing:
geen dop, geen steen houdt
deze geest in de fles en zie
hoe sierlijk hij door je kamer
zweeft, omwikkeld door vloek
en bezwering, schunnigheden,
tederheden, de aanroeping
van aardse goden

treur niet om Adonis, hij is
jou zopas verschenen